

Dětské koutky plné bacilů

Napsal uživatel Soňa Šímová
Pondělí, 14 Duben 2008 11:04 -

„A holky nechodí do školky,“ divila jsem se, když mi kamarádka sdělovala, co všechno s děvčátky podniká. „Ne nechávám si je doma všechny tři. Esterce je sotva půl roku a holky by mi na ni nosily ze školky bacily. Paradoxně i když jsou tři, stíhám víc věcí, ony se holky společně zabaví...“ „A na maličkou nežárlí?“ „Kupodivu je to pobíhání kolem miminka baví. Nejstarší Sára si hraje na maminku ráda, nejmladší sestřičku chová a hýčká a hlavně jako malý myslím zkrátka nemusí do mezi cizí děti a jak maminka dodává mezi cizí bacily. Můj syn je jedináček. Protože měl málo příležitostí dostat se do kolektivu, snažili jsme se ho ještě před školkou sociálně připravovat v dětských koutkách. Jak jsme posléze zjistili, nebyl zrovna nejlepší nápad...“

„Prosím vás, hlavně ho nedávejte do dětských koutků v obchodáčkách...“ apeloval pediatr, když synovi předepisoval tabletky na uvolnění nosohltanu. Rodiče se snaží na chvíli odpočinout, strčí děcko do koutku, když je společenské, tak se mu tam i líbí, ale ty následky!“ Mával rozčileně stetoskopem, aby dodal svým slovům důrazu a pokoušel se nás ještě více vyděsit, což se mu poměrně úspěšně dařilo: „Z takového koutku jsem tu měl i spálu! -To víte, tam se sejdou děti z celého města a cizí děti mají cizí bacily, pěkně si je předají a pak je hromadná epidemie...“

Na těch „cizích“ bacilech, jak jsme posléze zjistili, skutečně něco bude. Když malý nastoupil do školky, pár týdnů se nemohl zbavit nachlazení. Děti kýchaly, prskaly, kašlikovaly, ale jak ještě dodává pan doktor: „Co nemá horečku, neřešíme...“ Pár dní tedy prostě chodil do školky s rýmou. Ale protože mu ještě důslednost smrkání činila problémy a jednoduší bylo posmrkovat, za pár dnů jsme běhali po ušním. Jakmile se vrátil do školky celá procedura se opakovala. Venku byla zima, kluk se nestíhal, či byl líný převlékat, a tak přes veškeré domluvy, prosby i vyhrožování často zůstával ve zpoceném tričku, či punčochách. Než na něm uschnulo, nachladl znovu.

„Z toho si nic nedělejte, ještě dva měsíce a tělíčko si prostě zvykne, my jsme to měli zrovna tak,“ uklidňovala mne jedna maminka. Její dcerka byla toho času předškoláček, ale před léty se její organismus potýkal půl roku s běžnými bacily, než je přijal za své a vytvořil si proti nim imunitu. „To víte, i když se učitelky snaží, dětí je moc, pořád se převlékají do pyžamka, na procházku, do třídy... a než se stačí oblíknout, tak je ofoukne průvan a je to hotovo!“ Klučina se skutečně postupně otužil a jeho síti obranyschopnosti se prodraly pouze neštovice či nezdolná střevní chřipka, kterou děti vždy štědře nakazily i paní učitelky a všechny členy rodiny.

Po odkladu ze školy byl převelen do náhradní školky, kde se setkal s novými dětmi a ovšem adaptace na nové bacily probíhala necelý měsíc. Kluk je zkrátka odolnější.